

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΑΔΙΣΛΑΟΥ ΛΑΚΑΤΟΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ!..

ρασε το καλοκαίρι... Πέρασε και το φθινόπωρο... Κ' ήρθαν μαζί στο δάσος και έψαζαν να βρούντε ονόματά τους πάνω στον κορμό μου. Τά βρήκαν... Κ' εύχαριστήθηκαν...

τήναι η γυναίκα μου!
Γι' αυτό και πεθάνω...

Πέθανα!...
Προτού πεθάνω με είχε απα-

Αποτραβήχθηκα σ' ένα δάσος και έφύτρωσα μια σφαίρα στο κεφάλι μου!

Με ξέχσαν εκεί μέσ' στη μέση του δάσους...

Έμεινα και το περιστροφικό μου...
Τό περιστροφικό μου έκοιτούσαν...
Μου άξιζε όμως αυτό που έλαθα.
Έγινα σιγά - σιγά, με τον καιρό χάρμα, σκόνη...
Μά μου άξιζε κι' αυτό ακόμη.

Έγινα στάχτη...

Η στάχτη μου άνακατεύθηκε με την γη. Έβρεξε... Η γη έμυρσισε... Έμυρσισα κι' εγώ επίσης...
Έγινθη α τότε μέσα στις ρίζες ενός δέντρου για να ξορπώ...
Έναι ήμουν καλά... Από άνθρωπος είχα γίνει σκόνη και από σκόνη δέντρο!...

Την άνοιξη έφύτρωσα κι' εγώ... Άνθισα... Είχα γίνει βαλάντιδα!... Εί α πετάζει φύλλα πρασινα που έμοιαζαν σ' αν μισόλη...
Ημουν ένα όμοιο δέντρο!

Ανέκαθεν έλάτρευα την φύση... Άγαπούσα τό δάσος, αγαπούσα και τό δέντρο

Έτσι δέντρο όπως ήμουν κι' αγαπούσαν ένα κορμό πλάσματος... Τό έρωσα, τό έγνοσα και οι άνθρωποι... Τήν άνοιξη έφτερουγίζαν τρυγούρα μου ή σφήκες του δημοσίου κήπου και οι κομψοί κυρίες με τις κομψές κροίτες... Γύρω στα κλαδιά μου βούτιαν ή σφήκες και γύρω στα πόδια μου τό αυτοκίνητο... Η σφήκες έβμβούσαν και τα αυτοκίνητα εροχάιζαν! Στά κλαριά μου είχε έγκατασταθεί ένα γαριούτς κι' α σφήκες και στα πόδια μου ένα γκαρούτς αυτοκίνητο!
Η ζωή είναι θαυμασία έτσι!...

Ένα βράδυ μια γυναίκα ήρθε και άκούμπησε επάνω μου...
Δέν ήταν ντυμένη πένθιμα... Άλλά εγώ τήν άνεγνώρισα... Ήταν ή χήρα μου!
Άγ αλ αιν τή μιση μου... Κι' τή δική της τή μέση τήν άγκάλιασε ένας άνδρας, ο άρραβωνιαστικός της!...

Έχάρηξαν όσ' ενα στον κορμό μου τό όνόματά τους... Μά πέ-

μού έσπασε να μ' οσώ μνη χαμιά άμφιβολία ότι είμαι πραγματική...
ΒΕΝΣΕΛ — Μά τί συνέθη λοιπον, έξήγησέ μου, γιατί κανένας δέν θά μου έγάλη από τό νοσ, ότι έγενιάτοα με τήν Όδότηη;...

Κι ΝΤέ ΒΕΝΣΕΛ — Ναι άλλα τήν άντικατάσταση όπως είχαμε συμφωνήσει... Ήρθα έδώ ένα τέταρτο πριν από σέ,α, φίλιτάτ μου... Δύη είναι ή λυσία του αίνιγματος.

ΒΕΝΣΕΛ — Και ποίος έτόλμησε να με προβώηη;
Κι ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ — Ό καλύτερος, ο στενώερός σου φίλος, ο καλός Έλλουά... που μου κάνει καιρο τώρα άγριο κορτε και ο όποιος μου ειπε; — Μπορείτε να τον άπατήσετε μαζί μου αφού κι' εκείνος σάς άπατά με μίαν άλλη... Του παρεχώρησα τό σπίτι μου... Πηγαίνετε να ίορτε!... Είχαμε μάλιστα συμφωνήσει αν σάς τσάκωνα επ' αυτοφώ,φ να τον αποζημιώσω...

ΒΕΝΣΕΛ, (Μανιώδης από θυμό). — Ά! είναι αίσχρό, άτιμο!...
Κι ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ. — Ίσως ναί... εγώ όμως πηγαίνω να τον αποζημιώσω... Πρέπει να κρατήσω τό λόγο μου!

ΒΕΝΣΕΛ. — Κλοτλίδη τρελλάθηκες; Δέν έχεις να πές πουθενά! Δέν είσαι όποχρωμένη να τον αποζημιώσης αφού δέν σ' άπάτησα! (Ποίν ταπεινά) Συγχαρητός με Κλοτλίδη...

Κι ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ, (Υστερα από ένα τυπικό διαταγμό). — Σε συχωρώ αλλά όπο τον ορον ότι εις τό έξής θά σου φθάνη τό... συνηθισμένο φαγητό!...

ΒΕΝΣΕΛ. — Τό όρκίζομαι!...

Μισέλ Προβένς

Ήρθε έπειτα τό καλοκαίρι και τό άλλο φθινόπωρο... Και στήν νέα άνοιξη ξανάρθαν... Η άνη ήρθε ή γυναίκα μου... Ήταν με έναν άλλον άντη τή φορά... Όχι με τον άρραβωνιαστικό της ποσύνης κατόπιν άντρας της... Μά μ' ένα νέο φίλο της!...

Όρονίσθηκα τότε...
— Έλλη!... Έλλη!... Δέν ήθελα πειά να σωπάσω... Κι' έκοιτούσα μανιασμένος τήν γενιάδα μου, δηλαδή τό φύλλα μου...

Υστερα από λίγες μέρες ήρθε στο δάσος και ο άνδρας της... Όχι πειά μαζί της αλλά μοναχός του... Ήταν λυπημένος και νευρισμένος... Έκλαιγε... Βλαστημούσε!... Υπέφερα γιατί έκεινη, ή γυναίκα μου, τον είχε άπατήσει... Υπέφερα κι' εγώ μαζί του, αν και ή καρδιά μου ήταν πειά ξύλινη, από πολύ καιρό...

Ήρθε ο Νοέμβριος ξανάηρθε πάλι στα πόδια μου ο διάδοχος μου... ο άντρας της... Ακούμπησε επάνω μου... Ήταν στενώχωρημένος, νευρισμένος, έκλαιγε κι' άνοσταίναζε... Δέν έβλαστημούσε πια, αλλά μόνο βαρυναστένεζε...

Συροφούριζε στον κορμό μου, πηγαίνονερότανε, έφευγε και ξαναγύριζε... Ήταν τρελλός!...
Έπειτα έβγαλε τό χέρι στην τσέπη του...
Εγώ φοβήθηκα...
Ο' αυτοκτονήση σκέφτηκα...

Μά όχι... Δέν αυτοκτόνησε... Πέταξε μακριά τό περιστροφικό του... Τό πέταξε...

Σέ λίγο έφυγε...
Ξαναγύρισε πάλι...
Έψαξε να βρη τό περιστροφικό...
Δέν το βρήκε...
Άρχισε τότε να κλαίη και να μιλάει μόνος του, με δυνατή φωνή...
Ήταν έντελώς τρελλός!...

Πέταξε ύστερα τό παλτό του...
Πέταξε και τό κολάρο του...
Έπειτα έβγαλε τό σακάκι του και τό γιλέκο του...
Κι' όλα αυτά στην καρδιά του βουχουρού Νοέμβρη!
Άσφαλώς ήταν τρελλός!...
Τέλειος τρελλός!...

Είχε ώραιες και κομψές κροάντες με ταφωίες...

Τις άνεγνώρισα... Ήσαν ή δικές μου που τίς είχα άγοράσει, τό θυμά κι' καλά, σ' έναν έυκορο τής άγοράς...
Πολύ ώραιες, μεταξύ ές κροάντες! Πεάγμα στερεό! Τά χόνα δέν τίς είχανε χαλασει... Ήταν φυσικά εντελώς περιττό ν' άγοραή άλλες... Είχε φορέσει τίς δικές μου...

Έπειτα διάλεξε ένα από τά κλαδιά μου, για να κρεμαστή!...
Κρεμαστική!...
Μά εγώ δέν έννοιωσα καμιά χαρά όταν ο άέρας τον κουνοήσε άπαλά ά αλά, κρεμασμένον άπ' τό κλαδί μου...

Κάθε άλλο μάλιστα... Η καρδιά μου πονούσε, πονούσε, αν και ήταν ξύλινη από καιρό, πονούσε τόσο, σάν να είχα κρεμαστή εγώ, εγώ ο ίδιος...

Κι' ο άνιμος φυσούσε-φυσούσε γω μου...

Λαδίσλαος Λακάτος

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Ό Γερμανός καθηγητής φόν Χέντινχ έκασις τελευταίως περιεργότατες παρατηρήσεις σχετικώς με τα ζώα όταν προκειται να γίνη σεισμός.

Οι σούλι π. γ. είναι πολύ ταραγμένοι ή πέφτουν σέ λήθαργο όταν πλησιάζη να γίνη σεισμός... Η γάτες νιαουρίζουν άπελπιστικά... Τα άλογα νευριαζουν και πολλές φορές ρίχνουν κάτω τον καβόλαρο... Τα ψάρια πηδούν στην έπιφανεια του νερού... Η μέλισσες φευγουν από τίς κυψέλες τους.

